

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะ ที่เรามาทำบุญกุศลกันนี้ เรามาแสวงหาสัจธรรม การมาถวายทาน เรามาถวายทานนี้เขาเรียกภัตตาหาร ภัตตาหารตามมา ตามมาคือบิณฑบาต พระบิณฑบาตแล้วพระชุดงค์ พระชุดงค์ ว่าพระชุดงค์ฯ ห่มผ้าสีดำๆ... ไม่ใช่ สีดำๆ นั้นมันเป็นแค่จีวร พระชุดงค์หมายถึงชุดงค์ควัตร ชุดงค์ควัตร ๑๓

ฉะนั้น พระเราพระชุดงค์ ถ้าพระชุดงค์ ตั้งแต่วันเข้าพรรษาไป วันที่ ๒๐ เราจะเริ่มถือชุดงค์ควัตร ถือชุดงค์ควัตรนะ เราจะบิณฑบาต อาหารต้องตกบาตรเท่านั้น คือบิณฑบาตเป็นวัตร สิ่งใดที่ตกบาตร พระจะฉันภัตตาหารเฉพาะตรงนั้น สิ่งก็ตามมาๆ เขาเรียกภัตตาหารตามมา ที่ภัตตาหารตามมามีวันนี้กับพรุ่งนี้วันสุดท้าย วันสุดท้ายสำหรับปีนี้ไง แล้วปีหน้าก็ค่อยว่ากันใหม่

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าพระชุดงค์ฯ เป็นชุดงค์ควัตร ชุดงค์ควัตรเป็นเหมือนศีลในศีล เราต้องมีทาน มีศีล มีภาวนา คำว่า “เสียดละทานฯ” มันเป็นสมบัติผู้ดี สมบัติผู้ดีเป็นคนใจกว้างขวาง เป็นคนใจเป็นธรรม เราเห็นคนที่ทุกข์ที่ยากกว่าเรา เราจะเสียดละสิ่งนั้นเพื่อเขา แล้วถ้าเรามีบุญกุศลในหัวใจ เรามาทำบุญ ทำบุญเพราะอะไร ทำบุญเพราะผู้ทรงศีลใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะดำรงชีพ ย้อนอดีตชาติ ย้อนอดีตไปว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ฯ ทำแบบใดไป พอทำแบบใด ต้องภิกขาจารฯ เลี้ยงชีพด้วยความชอบธรรมไป ถ้าเลี้ยงชีพด้วยความชอบธรรม วางธรรมวินัยนี้ไว้ ภิกษุ ภิกษุผู้มาจากฆราวาส มาจากคนนี่แหละ เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้วเราจะไม่ดำรงชีพแบบคฤหัสถ์อีกแล้ว คฤหัสถ์เขาต้องทำมาหากิน เขาต้องชวนขายของเขาเพื่อดำรงชีพของเขา ภิกษุเราเลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง เลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง ออกบิณฑบาตเป็นวัตรๆ นี้พูดถึงว่าเถรวาทเราไป ถ้าเถรวาทของเรา มหายานต่างๆ เขาก็ดำรงชีพของเขาไปเรื่องหนึ่ง

เถรวาทหมายความว่าพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ทำสังคายนา แล้วลงบัญญัติไว้ว่าถ้าสิ่งใดที่ไม่เกินควรจะไม่แก้ไขไม่เปลี่ยนแปลงไป ถ้าไม่แก้ไขไม่เปลี่ยนแปลง เราเชื่อพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์นั้นตั้งแต่พระกัสสปะเป็นประธานนั้น เถรวาทถือตามกันมา เถรวาทคือพระเถระ ๕๐๐ องค์นั้น มหายานๆ เขาเชื่อตามๆ กันไป ตามที่ครูบาอาจารย์สั่งสอนไป

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นภักตอาหาร เรามาถวายทาน ถวายทาน วัดทั่วไปเขาต้องมีคำถวายทาน ถ้าไม่ได้คำถวายทานก็ถือว่ายังไม่ได้ถวายทาน อันนั้นมันเป็นประเพณีวัฒนธรรม ประเพณีวัฒนธรรมที่ทำขึ้นมาเพื่อเป็นประเพณีวัฒนธรรมสอนเด็กๆ ใจ เด็กๆ ที่มาวัดมาวาแล้วให้ผู้ใหญ่เห็นว่าเขาพาทำอย่างไร

แต่เวลาพระกรรมฐานเรา เรามีเจตนามาตั้งแต่บ้าน เราเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เรามีใจเป็นบุญ เป็นกุศล เราระลึกถึงที่บ้านว่าวันพรุ่งนี้เราจะไปทำทานของเรา มีเจตนามาตั้งแต่นั้น มีเจตนามาตั้งแต่นั้น ไม่ต้องมาตอกย้ำที่นี้ไง ถ้าไม่ตอกย้ำที่นี้ เราถวายทานๆ ถวายทานมันถวายขึ้นมาเพื่อผู้ทรงศีลๆ ผู้ทรงศีลเพราะเขาไม่มีอาชีพเหมือนเรา เขาไม่มีอาชีพเหมือนเรา เขาไม่ทำอาชีพแข่งขันกับโลก แล้วถ้าสัมผัสมาอาชีพะๆ สัมมาอาชีพะอย่างไร เลี้ยงชีพด้วยปถิแข่งๆ เลี้ยงชีพดำรงชีพไว้ทำไม ดำรงชีพไว้ประพฤติปฏิบัติไฉน

เวลาเอหิภิกขุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ เวลาบวชให้ ถ้าเป็นพระอรหันต์ “เธอจงเป็นภิกษุมารเกิด” แต่ถ้ายังเป็นปุถุชนหรือยังเป็นผู้ที่ต้องขวนขวายต่อไปนะ “เธอจงเป็นภิกษุมารเกิด แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์” เวลาบวชมาแล้วสิ่งที่ป็นเอหิภิกขุ

ฉะนั้น เวลาพระก็มาจากมนุษย์ มนุษย์มาบวช บวชมา เวลาบวชมา บวชมาบัญญัติจตุตถกรรม บวชมาถูกต้องตามธรรมวินัย ถูกต้องตามกฎหมาย ถ้าบวชขึ้นมาแล้วเราจะไม่ดำรงชีพเหมือนฆราวาสเขาอีกแล้ว ถ้าไม่ดำรงชีพเหมือนฆราวาสเขาอีกแล้ว เราดำรงชีพแบบพระๆ ไฉน ถ้าแบบพระ เลี้ยงชีพชอบๆ คำว่า “เลี้ยงชีพชอบ” เลี้ยงชีพชอบด้วยปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ เวลาบวชขึ้นมา “นี่จีวรของเธอ นี่สังฆาฏิของเธอ นี่บาตรของเธอ ใชหรือไม่”

อาม ภนฺเต อาม ภนฺเต ของกระผม ของกระผมทั้งนั้นนะ ของมันต้องสะอาดบริสุทธิ์มา นี้เป็นสมมุติสงฆ์ เลี้ยงชีพๆ ชอบ เลี้ยงชีพขึ้นมา เราเป็นภิกษุแล้ว เราเป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ถ้าภัยในวัฏสงสาร วัฏสงสารมันคืออะไรละ การเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย มันต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นภิกษุขึ้นมาในหัวใจไฉน ถ้าเป็นพระในหัวใจ นี้ดับสิ้นการเกิด การแก่

การเจ็บ การตาย ที่ไหนมันพาเกิด เวลาเกิด ไครมันพาเกิด เราก็เกิดจากพ่อจากแม่ เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา แต่จริงๆ แล้วมันบุญกุศลพาเกิดไง บุญกุศล บุญของคนคนนั้นเป็นคนพาเกิดมา บุญกุศลของคนนั้น แต่จิตมันได้สายบุญสายกรรมร่วมกันมา ถ้าร่วมกันมา

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน พอกกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน การเกิดมา เกิดเป็นคนเหมือนกัน แต่จิตใจของคนไม่เหมือนกัน จิตใจของคนไม่เท่ากัน ความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน ถ้าความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน มันมาจากไหนล่ะ มันมาจากอำนาจวาสนาการสะสมมานี้ไง

ถ้าเวลาเราบอกเราทำบุญกุศลแล้วไม่ได้บุญๆ

ทำบุญกุศลแล้วเป็นคนที่ยลลาด คนที่ยลลาดจะหาแต่สิ่งดีๆ เข้ามาใส่ตัวเรา หาสิ่งที่ดีๆ เข้าใส่ตัวเรา แล้วอะไรมันจะดีที่สุดเท่ากับไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แล้วถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย “พูดเกินจริงหรือเปล่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

มันพิศุจน์สิ มันพิศุจน์สิ พิศุจน์สิ ถ้าจิตใจคนมันต่ำต้อย จิตใจคนมันไม่เชื่อ มันก็ไม่เชื่อของมันไง บอกว่าเกิดมาชาตินี้ก็มิชาตินี้ ถ้าเกิดมาแล้วสวยสุขกันไป สิ้นสุดมันก็จะตายไป ตายไปก็จบสิ้นกันไป แล้วจบสิ้นกันไป เวลาเกิดแล้วมันมีความรู้สึก มันยังมีอยู่ไหมล่ะ

ปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดมาแล้วถ้ามันมีบุญกุศลขึ้นมา มันจะมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีๆ ใจ เวลาคนที่มีบุญกุศลคิดแต่เรื่องดีๆ นะ เวลาคนที่มีบาปอกุศลจะเกิดสูงส่งขนาดไหน คิดแต่เห็นแก่ตัว คิดแต่จะกว้านสมบัติทั้งหมดมาเป็นของเรา แล้วมันเป็นไม่ได้หรอก สมบัติของในโลกนี้ไม่ใช่ของใคร ผู้ที่มีปัญญา ผู้ที่มีปัญญาแสวงหาเป็นของคนคนนั้นชั่วคราว เงินทองจะมีมากแค่ไหน เขาก็ประกาศเลิกใช้นะ เงินนั้นจะไม่มีค่าทันทีเลย เงินที่เขาใช้ๆ เวลามันเสื่อมค่า มันมีค่าไหม นี่มันเป็นสมมุติ เขาสมมุติบัญญัติขึ้นมาให้เป็นอย่างนั้น เราอยู่ในสังคมอย่างนั้น เราก็เชื่ออย่างนั้น แต่มันก็เสื่อมค่าของมันไปอย่างนั้น

แต่บุญกุศล ความคิดความชั่วมันอยู่ฝังใจนั้นไป ไครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เพราะการกระทำของเราขึ้นมา เราถึงมีสติมีปัญญา เรามีสติปัญญา เราถึงชวนชวาย ชวนชวายสิ่งที่เป็นสังขธรรมในหัวใจของเรา นี่สิ่งที่เป็นสังขธรรมของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุภัททะฯ ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเป็นคนที่มียัญญามาก เขาไปศึกษามากเลย ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ลัทธิศาสนาไหนถือว่าสุดยอดๆ ทั้งนั้นเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีความเห็นอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ ท่านบอกว่า อย่าถามให้มากเสียเวลาไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล

ศาสนาไหนไม่มีมรรคไง ถ้ามันไม่มีเหตุ มันมีผลมาได้อย่างไร มันไม่มีหรอก ถ้าศาสนาไหนมีมรรค ศาสนานั้นถึงมีผล ถึงให้พระอรหันต์บวชให้ คือนั้นภาวนาขึ้นมาได้เป็นพระอรหันต์คือนั้นเลย นี่ไง มันต้องมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ พระพุทธศาสนาเราสอน สอนที่ไปที่ไป ที่เรมานั่งกันอยู่ที่นี่ มันมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ แต่มีที่มาที่ไปในภพชาตินี้ไง ก็มาจากบ้านทั้งนั้นนะ ก็ออกจากบ้านมาก็มาจากบ้านไง แล้วเดี๋ยวก็จะกลับบ้านไง กลับบ้านไปก็ไปนั่งอมทุกข์อยู่ที่บ้านนั่นไง

แต่ถ้าเรามาวัดมาวา มาวัด มาวัดใจของเรา เรามาวัดมาวาเพื่ออะไร ชีวิตนี้มาจากไหน อยู่เพื่ออะไร แล้วตายแล้วจะไปไหน มันค้นคว้าอย่างนี้ ถ้าค้นคว้าอย่างนี้ คนที่มาวัดมาวาเขาทำอย่างนี้ ถ้ามาทำอย่างนี้ปั๊บ นี่เวลาที่ประพฤติปฏิบัติ

เวลาที่มีการศึกษา เวลาศึกษาเขายกชั้นๆ สอบผ่านยกชั้นๆ ในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันเหมือนงานฝีมือ ใครมีความสามารถมากน้อยแค่ไหน นี่ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ก็ทำสมาธิๆ สมาธิ ฤทธิชีไพรเขาก็ทำสมาธิเหมือนกัน แต่ทำสมาธิแล้วเขาไม่ฝึกหัดใช้ปัญญาต่อเนื่องไป เพราะเขามีความรู้แค่นั้นไง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีล ศีลคือความปกติของใจ ถ้าเป็นสมาธิ สมาธิสงบระงับเข้ามา ถ้าสงบระงับเข้ามา ตรงนี้มันจะวัดกันแล้ว วัดกันที่ว่าคนมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ความรู้สึกนึกคิดของคนแตกต่างกันไปทั้งนั้น

เวลากำหนดพุทโธๆ เวลาพุทโธ บอกไปคุ้นชินกับมันๆ คุ้นชินกับมันเพราะกิเลสตัณหา ความทะยานอยากมันครอบงำไง ถ้าเรามีสติมีปัญญา มันเป็นปัจจุบัน มันสดๆ ร้อนๆ ไม่คุ้นชินนะ ของมันสดๆ ร้อนๆ เลยละ ถ้ามันสดๆ ร้อนๆ สัจธรรมมันสดๆ ร้อนๆ กลางหัวใจ ถ้ามันสดๆ

ร้อนๆ กลางหัวใจ พุทโธๆ มันสว่างไสว จิตใจมันเบิกบาน มันเบิกบานอย่างไร ถ้ามันเบิกบาน
ขึ้นมา นี่สมาธิไป

พุทโธๆ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยมันมีค่ามาตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว แล้ว
มันก็ยังมีความค่อนนี้ อกาลิโก ไม่มีกาล ไม่มีเวลา มันเป็นปัจจุบัน ถ้าเป็นปัจจุบันขึ้นมา ถ้าจิตมัน
เป็นปัจจุบันขึ้นมา มันจะแจ่มชัดในหัวใจของเรา ถ้ามันแจ่มชัดในหัวใจของเรา แต่ถ้ากิเลส
ตัดหาความทะยานอยากไปคุ่นชินกับมันไป เพราะกิเลสไปคุ่นชินกับมัน ถ้าไปคุ่นชินกับมัน เรา
ต้องมีสติของเรา ถ้ามีสติของเรา เราบริกรรมของเรา ถ้าบริกรรมของเรา เราฝึกหัดของเรา ได้ใช้
ปัญญาแยกแยะของเราขึ้นไป มันเป็นปัจจุบัน มันไม่มีกาลไม่มีเวลา มันไม่มีชราคร่ำคร่า ไม่มี
เก่าแก่ มันเป็นของสดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ถ้าสดๆ ร้อนๆ มันอยู่ที่การกระทำไป

แต่เวลาคนทำ ไม่ต้องพูดถึงคนอื่นหรอก หัวใจของเราหัวใจดวงเดี๋ยวนี้แหละ เดี่ยวเจริญ
แล้วเสื่อม เวลาเจริญ งอกงามดีขึ้นมา เจริญ ปลื้มใจมาก เวลามันเสื่อม เวลามันเสื่อม มันมีเจริญ
แล้วเสื่อม สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ไม่มีสิ่งใดคงที่ แปรสภาพตลอด แต่มันแปรสภาพแบบ
โลก แปรสภาพแบบโลก มันเคลื่อนไปตลอด ไหล่ทวีปมันเคลื่อนไปหวดตลอด ทวีปมันซ้อนกัน
ตลอด มันบดอัดกันตลอด โลกมีการเปลี่ยนแปลงไปตลอด แต่มันเป็นอนิจนไทย โลกนี้เป็น
อนิจนไทย อนิจนไทย ๔

นี่ก็เหมือนกัน มันเปลี่ยนแปลงไปตลอด โลกนี้เป็นอนิจจัง แล้วเราจะมายึดมันถ้อมมัน
ความที่ของไม่จริงจะให้มันเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไรละ ของมันไม่จริงอยู่แล้ว แต่ด้วยวิญญูะไร ผล
ของมันเป็นธรรมชาติไป ธรรมชาติของมัน วิญญูะคือกามภพ รูปภพ อรูปภพ มันมีของมันอยู่แล้ว
มันหมุนเวียนของมันไปอยู่แล้ว ๑๐๐ ปีของเรานะ เท่ากับ ๑ วันของเทวดา แล้วเวลาของพรหม
ละ ผลของวิญญูะๆ วันเวลามันเปลี่ยนแปลง มันหมุนของมันไป ถ้าหมุนของมันไป ๑๐๐ ปีของ
เรา ๑ อายุขัยของเราแค่วันเดียวของเทวดา นี่ผลของวิญญูะ แล้วเวลาเกิดเป็นเทวดา ๑ อายุขัยของ
เทวดา แล้วเราจะมาพันกันใหม่ แล้วเวลาของพรหมละ นี่ไง ที่เวลามันหมุนของมันเป็นอนิจจัง
ไป

สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ เราเกิดสถานะไหน เรายึดมันที่ไหน เราพอใจที่ไหน
เราว่าเราจะอยู่ค้ำฟ้า เราจะอยู่กับมันตลอดไป ก็สมบัติของเราไป สมบัติของเรา เราก็อยู่กับมันสิ
ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด มันต้องหมดอายุขัยของมัน เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ

สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา สิ่งที่เป็นอนัตตา เพราะอะไร นี่เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดที่เป็นทุกข์ๆ สิ่งที่เรายึดมั่น ถือมั่นที่เป็นทุกข์ๆอยู่ ถ้าเป็นทุกข์นะ เริ่มต้นทุกข์ครั้งแรกๆ มันแทบทนไม่ได้เลย แต่ถ้าใครมีสติ มีปัญญาปลอบประโลมกันไว้ ทนได้พักหนึ่ง เดียวลืมหืมแล้ว เดียวลืมหืมแล้ว

นี่ไง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา มันไม่คงที่ เหมือนกัน แต่เพราะกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันก็จะเอาแต่ทุกข์มาเสริมตนไง คิดแต่เรื่องทุกข์ๆ คิดแต่เรื่องไม่พอใจ คิดแต่เรื่องเจ็บช้ำน้ำใจ ไอ้เรื่องดีๆ คิดไม่ออก เรื่องดีๆ คิดไม่เป็น มันจะคิดแต่เรื่องแพศยาๆ นี่ก็เลิสค้นหาความทะยานอยาก

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงหัวใจของคนนี้ ใจหลักเกณฑ์ของพระพุทธศาสนาสอนลงที่หัวใจนะ สอนลงที่ความรู้สึกความสุขความทุกข์ในใจนี่ สอนลงที่การแก้ไขนี่

โยมเป็นฆราวาสนะ จะเข้าพรรษาๆ อีก ๒ วันนี่ ถ้าเข้าพรรษาอีก ๒ วัน ในประเพณีวัฒนธรรมของเราให้เข้าวัดเข้าวา ผู้ที่ไม่มีสิ่งใดก็เสริมตรงนั้นไง ถ้าเป็นผู้ชายก็บวชเป็นพระ นี่ไง สิ่งที่เราบวชมา บวชมาเพื่ออะไร บวชมาเพื่อขัดเกลาใจ ถ้าศึกษาๆ ศึกษาที่เป็นปริยัติ มันมีการศึกษา ศึกษาแล้วประพฤติปฏิบัติ ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งนี้มันจะเป็นจริงขึ้นมา มันจริง นี่มรรคมันจะเกิดขึ้นไง ถ้าปฏิบัติแล้วมันยังไม่เกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา มันก็เป็นประสบการณ์ของจิต ฝึกหัดๆ ใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ก็ฝึกหัดดัดแปลงของตนมาจนเป็นนิสัย จนอาหารคาวรส อุทกคาวรสหลอกเจ้าชายสิทธัตถะไม่ได้ เจ้าชายสิทธัตถะไปฝึกกับอาหารคาวรส อุทกคาวรสนะ “เธอมีความรู้เท่าเรา มีความเสมอเรา” ยกย่องว่าเป็นอาจารย์เหมือนกัน ไอ้พวกเราปฏิบัติที่ไหน ถ้าอาจารย์ยกย่องนะ โอ้โฮ! มันลอบไปแล้ว

เจ้าชายสิทธัตถะปฏิเสธ เพราะความทุกข์มันยังมีอยู่ ความสงสัยในใจยังมีอยู่ นี่เวลาคนที่มิวฉิภาวะ สิ่งที่ว่าฉิภาวะของจิต ที่จิตมันเจริญองกามขึ้นมาเพราะการกระทำเราทั้งนั้น เพราะการฝึกหัดทำสมาธิมันจะทำให้เรามีจุดยืน ทำให้เราไม่เป็นเหยื่อ ทำให้เราแก้ไขตัวเราได้ นี่สัมมาสมาธิ แล้วเกิดถ้ามันให้ปัญญานะ ปัญญาคือภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้น ปัญญาที่มัน

เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เห็นกายก็เห็นกาย เราติดพันแต่เรื่อง
ของร่างกายของคน

ถ้าเราเห็นกาย เห็นกายโดยจิตนะ ถ้าเห็นกายโดยจิต เวลามันจับต้องได้ มันพิจารณาของ
มันไป มันจะเป็นอนัตตา ถ้าเห็นกายโดยโลก เห็นกายมันยิ่งสดยิ่งสวย ยิ่งงอกยิ่งงาม ยิ่งเพิ่ม
ค้นหาความทะยานอยาก แต่เห็นโดยธรรมๆ มันแยกมันแยะของมัน มันจะเป็นไตรลักษณ์ของ
มัน มันไม่คงที่ของมัน แล้วมันเร็วไป เวลาเราคิดทางวิทยาศาสตร์ เราเข้าใจได้ แต่ต้องใช้เวลาใช้
ไหม

แต่ถ้าเวลาจิตมันนิ่ง จิตมันมีพลังของมัน มันกำหนด พับๆ พับๆ มันถึงแกกัเลสกันได้ใน
นี่ไง ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผลไป แล้วถ้ามันเกิดขึ้นมาในหัวใจ ถ้ามันเกิดขึ้นมา
ในหัวใจแล้วมันจะไปหวั่นไหวกับอะไรล่ะ มันจะหวั่นไหวถ้าเราไม่รู้ ถ้าเราไม่รู้ เราหวั่นไหว
พระพุทธเจ้าพูดไว้อย่างนั้น ครูบาอาจารย์พูดไว้อย่างนั้น โอ้เราเป็นอย่างนี้ เอ๊ะ! จริงหรือเปล่าวะ
นี่ไปแล้ว

แต่ถ้าเป็นจริงของเราๆ เป็นจริงของเรา ในใจมันเป็นจริงขึ้นมาแล้วมันหวั่นไหวไปกับ
อะไร ที่มันไม่จริงก็เพราะมันไม่รู้ ถ้ามันไม่รู้ขึ้นมา แล้วพิสูจน์อย่างไร ก็พิสูจน์ขึ้นมาเป็นปัจจุ
ตัง เป็นสันตทิฎฐิโก ให้มันทำขึ้นมา ถ้ามันทำขึ้นมา พิจารณาของมันขึ้นมา แล้วครูบาอาจารย์ ใจที่
สูงกว่าจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่า ถ้าเรามีครูบาอาจารย์ใจที่สูงกว่า ท่านจะดึงเข้าสู่ธรรมไป

ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์ที่สูงกว่า เวลาปฏิบัติไปแล้วจะดึงไปสู่โลก ดึงไปสู่โลกก็ดึงไปสู่
ทฤษฎี ดึงไปสู่ณะ เวลาถามปัญหาธรรมก็บอกพระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้น ธรรมะตำราว่าอย่างนั้น

แล้วอาจารย์ว่าอย่างไรล่ะ ก็ตำราว่าไว้อย่างนั้น ถ้าตำราว่าไว้อย่างนั้นแสดงว่าไม่มี
พื้นฐานในใจ แต่ถ้าเป็นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนะ “เออ! เหมือนเรา เหมือนเรา”

เวลาหลวงตาท่านขึ้นไปส่งการบ้านหลวงปู่มั่น เห็นไหม พิจารณาไปแล้วกายกับใจมัน
แยกออกจากกัน โลกนี้ราบหมดเลย “เออ! เหมือนเรา เหมือนเราที่ถ้าสาริกาเลย แต่ของเรามี
ยักษ์” พอท่านจิตสงบแล้ว พิจารณาไปแล้ว ราบไปหมดแล้ว ท่านยังมีอำนาจาสนาไปเห็นพระ
ภูมิเจ้าที่ต่างๆ แต่เวลาของมหาไม่มียักษ์ ไม่มียักษ์ แต่มันพิจารณาของมันไปแล้วมันเป็นความ
จริงของมัน มันแยกของมัน มันพิจารณาของมัน โดยกำลังของมรรค มันเป็นจริงแล้วนะ

ถ้าครูบาอาจารย์ท่านมีจริง “เหมือนเราๆ” เหมือนเราคือมันผ่านประสบการณ์นั้นมา ใจจิตที่สูงกว่าท่านได้ผ่านมาแล้ว ใจจิตที่สูงกว่าได้ผ่านมาแล้วเป็นพยานต่อกัน ใจ ผู้ที่ปฏิบัติ ตามมา “เออ! เหมือนเราๆ”

แต่ถ้าเป็นอย่างเรา พระไตรปิฎกว่าไว้อย่างนั้น ครูบาอาจารย์ว่าอย่างนั้น เพราะไม่รู้ ภูก็ จำขามาเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นจริงๆ “เหมือนเราๆ เลย” คำว่า “เหมือนเรา” มันมีเหตุมีผล นี้ ศาสนาที่มีมรรคมีผล มีมรรคมีผลคือมีเหตุการณ์จริงในหัวใจนั้น หัวใจนั้นได้ประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมาเป็นความจริงอันนั้นขึ้นมา แล้วมันมาจากไหนละ มันมาจากการฝึกฝนนะ มันเป็นอกาลิโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา มันจะเกิดขึ้นในหัวใจของเรา

หัวใจดวงนี้ทุกข์ยาก เรารู้ได้ เรามีสติปัญญาไม่ยอมให้มันไปกินของไม่ดี เรากำหนด พุทโธๆ บังคับ หัวใจนี้จึงอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หายใจเข้านี่พุท หายใจออก นึกโธ เราไม่ยอมให้หัวใจนี้มันพ่นพ้านไปตามอิสระของมัน เราบังคับมันให้คบมิตรที่ดี ให้คบ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ระลึกถึงพระพุทธรูปเจ้าตลอดเวลา พุทโธๆ เราบังคับของเราเอง เราทำของเราเอง ถ้าเราไม่บังคับ เราไม่ทำ ใครจะทำให้ เวลาเราพูดกัน เราก็มืดแปดแสง หลอกลวงกันได้ทั้งนั้นนะ คิดอย่าง พูดอย่าง ทำอย่าง มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด เวลามันคิด มัน คิดของมันนะ เวลาพูดก็พูดแต่สวยงาม เวลากระทำนี่เป็นโจรเลย คิดอย่าง พูดอย่าง ทำอย่าง

แต่เวลาหัวใจของเรา เราบังคับเอง บังคับเลย ให้ระลึกพุทโธๆ ใหม่ๆ มันจะคืนรรนมาก คืนรรนมาก เพราะกิเลสมันกลัวธรรม มันไม่กลัวอะไรเลย มันกลัวธรรมะ มันกลัวองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า มันกลัวพุทระ หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โธ เราพยายามจะเหนี่ยวนำให้ หัวใจเรากับพุทระเป็นอันเดียวกัน เวลามันพุทโธเข้าไปจนมันละเอียดจนเป็นอันเดียวกัน พุทระ อันเดียวกันเลย เหมือนกัน เหมือนกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทุกข์ยากอย่างนี้ ตั้งแต่ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ จนกว่า ท่านมีบุญกุศลมากขึ้นๆ จนมีความสุขขึ้นมาบ้าง เวลาเป็นพระเวสสันดร เขาขับไล่ออกจากราชวังเลย เขาขับไล่เลย ขับไล่เพราะโลกเขาเห็นอย่างนั้น ใจ โลกเขาเห็น ถ้าวันมาเป็นของเรา ถูก ถ้าเสียสละออกไป ผิด แต่ทำกลับกัน ถ้าเสียสละเป็นของเรา ถ้ายึดมั่นเป็นของเรา เราตายเปล่า มันจะจมไปกับเรา แต่ถ้าเราสละออกไป ของเราทั้งนั้นเลย ตรงนั้นที่ไหน เพราะเราเป็นคนสละเอง

กิเลสมันตระหนี่ถี่เหนียวนะ กิเลสมันไม่ยอมหอรอก แต่เราสละไปเอง มันจะฝงใจ คนเคยทำบุญกุศลที่ไหน จำได้หมด นั่นแหละเป็นทิพย์ ถ้าตายไปมันไปกับใจ สมบัติสละไปแล้ว ไม่อยู่กับเราแล้ว แต่ความทรงจำอันนั้นอยู่กับใจดวงนั้น กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมดีทำให้ใจดวงนั้นสูงขึ้น กรรมชั่วทำให้ใจนั้นต่ำลง ฉะนั้น เราต้องฝึกหัด ฝึกหัดของเรา ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเพื่อรักษาใจของเราละ นี่ธรรมะ

ไปวัดๆ พระไม่เห็นเทศน์สักที

ตะโกนอยู่นี้ ไม่ได้เทศน์ไซ้ไหม พระเทศน์ก็เทศน์เรื่องหัวใจเรานี้แหละ เทศน์เรื่องสัจจะเรื่องความจริงในใจนี้แหละ พุคของเรา เตือนกันๆ เตือนกันให้มันมีสติมีปัญญาย้อนกลับมาดูแลหัวใจของตน เอวัง